

Нишскый, Охридскый и Велескый митрополити сж испроводени вече по силж-тж на Высокы-ты си бераты въ свои-ты Епархіи, за да надзирать отблизу свои-ты паства; а Скопекый и Пелагонійскый, кои-то си очякватъ още бераты-ты, сж готови туку-щомъ излѣзжтъ, да напуснжтъ жилища-та си въ Орта-кюй, и да ся затекжтъ и тѣ при свои-ты.

За да си поеме напълно работы-ты нова-та Българска черкова, не ѳ треба друго, освѣнъ да ѳ ся върне прѣдаденны на Царско-то Правителство за разглѣдваніе, удобряваніе и подтвърджаніе Уставъ.

Гърци-ти, види ся, все да не сж изгубили още надѣжды-ты си отъ ползы-ты, кои-то добывахж отъ Българскыя народъ, та ся заловили пакъ сега (1873) да влѣзжтъ въ примиріе, кое-то вече ся побаткува. Българе-ти сж готови, като сякога да направятъ това, стига да е по интересы-ты и правдины-ты на черковж-тж имъ, и да ся не нарушава въ нѣщо Цар. Фирманъ, кой-то Н. Блаженство вынагы ще знае да запази, като си науми оправены-ты камъ него думы на В. Везиръ, кога-то му го даваше: «Народъ-тѣ Вы избра за Екзархъ, а Н. И. В. Султанъ-тѣ повѣрява на Вашж-тж личность този священь залогъ. Ако умѣете да го оцѣните и упазите, той ще приготви благополучіе-то на народа Ви.»

